

Tartalom:

[Jelentés a 2000. év kutatótáborairól](#)

[Alsóhegyi Napló \(részletek\)](#)

[The true story of the Bihar \(by Csaba Gila\)](#)

[Hasán keresztül fogd meg a barlangászt](#)

[Barlangászdalok](#)

[Lapzárta után érkezett](#)

Jelentés a 2000. év kutatótáborairól

1. Télvégi kutatóhétvége, február 25-27. (Barta Károly)

Résztevők: 23 fő: Bardócz Attila, Barta Csilla, Barta Károly, Dályai Virág, Diós Tünde, Dobó Barna, Egerszegi Miklós, Eiselt Klára, Govrik Ákos, Házi Edit, Herbály Zita, Kopasz Imre, Medveczky Árpád, Nédli Attila, Ország János, Papp Krisztián, Szabó Barbara, Szamkó Szabolcs, Szira Fruzsina, Tarnai Tamás, Tegzes András, Tegzes Zoltán, Zalai Márta

A végzett munka:

1. Trió-barlang: Nem a továbbjutás volt az elsődleges célunk ezen a hétvégén, hanem az omladékban lévő végpont olyan mértékű felbővítése, mely után elegendő A helyünk lesz egy ácsolat berakására. Az ácsolat a további bontás kiinduló pontjául szolgál. A nagy létszámnak köszönhetően a kitűzött feladatot a rendelkezésünkre álló időben el tudtuk végezni, a járat ácsolattal történő biztosítása is megtörtént.

2. Tavaszi kutatótábor , március 10-19. (Barta Károly)

Résztevők: 22 fő: Dályai Virág, Dobó Barna, Gila Bernadett, Gila Csaba, Hajnal Ágnes, Halász András, Házi Edit, Herbály Zita, Kiss Viktor, Kopasz Ildikó, Kopasz Imre, Lakatos Tamás, Ország János, Putics Ákos, Szabó Barbara, Szakál Szabolcs, Szira Fruzsina, Szűcs Brigitta, Tarnai Tamás, Tegzes András, Tegzes Zoltán, Újvári Ottó

A végzett munka:

1. Trió-barlang: A végponti törmelékben 1 m-t haladtunk, az omlásveszély miatt újabb ácsolás vált szükségessé. A tavaly óta a barlangban deponált bontási törmeléket teljes egészében kipakoltuk a felszínre, lehetővé téve ezzel kisebb létszámigényű bontásokat is. A téli és koratavaszi árvizek idején a barlang bejáratát védő kőfalban keletkezett lyukat – mely a barlangot a patakhordalék általi feltöltődéssel fenyegette – bebetonoztuk.

2. Rumba-víznyelő: Az Orfű-Pécs műút Szuadó-völgyi kanyarjának bejáratánál lévő friss (1 éves) felszakadást néhány műszak keretében bontottuk. A gyökérszerűen elágazó, közel vertikális járatok közül a legtagabb is kb 1-1.5 m után szálkőben elszűkül.

3. Tavaszi kutatóhétvége, április 20-23. (Barta Károly)

Résztevők: 12 fő: Balyi Krisztina, Dobó Barna, Eiselt Klára, Hajnal Ágnes, Govrik Ákos, Kopasz Imre, Linder Bálint, Putics Ákos, Szira Fruzsina, Tegzes András, Tegzes Zoltán, Tóth Szilárd

A végzett munka:

1. Trió-barlang: Megtörtént a végpont újabb 1 m-es szakaszának az ácsolása, majd egy köztes depó segítségével a felszínig szállítottuk a bontási anyagot.

4. Nyári kutatótábor, július 28 - augusztus 13. (Barta Károly)

Résztevők: 52 fő: Angyal Dorottya, Balatoni Anna, Balogh András, Balyi Krisztina, Barta Károly, Bauer Márton, Bárdossy Apolka, Bölkényi Gábor, Czifrik Ágnes, Csongrádi Erzsébet, Dályai Virág, Dobó Barna, Egerszegi Miklós, Gádoros Márk, Gádoros Miklós, Gila Viktor, Hajnal Ágnes, Halász András, Házi Edit, Hegyközi Bálint, Herbály Zita, Horváth Cecília, Hoyk Edit, Kálmán Éva, Kertész Tamás, Kis Gergely, Kiss Hermina, Kiss Viktor, Lipóczy Judit, Nédli Zsuzsanna, Nyerges Attila, Orosz Annamária, Ország János, Raisz Péter, Rosztóczy Péter, Seregély Róbert, Suba Gergely, Szabó Barbara, Szamkó Szabolcs, Szeredi Anna, Szira Fruzsina, Szőke Szilárd, Szőke Zsolt, Tarnai Tamás, Tegzes András, Tegzes Zoltán, Tóth Gábor, Tóth Judit, Tóth László, Tóth Mónika, Vass Béla, Zalai Márta

A végzett munka:

1. Trió-barlang: A tavaszi munkánk eredményeképpen minden akadályt elgördítettünk a barlang további bontása elől. A járat nagyfokú feltöltöttsége ellenére a tábor végére kb. 8 m-rel tudtunk előrébb haladni. Az újabb végpontot néhány nagyobb, eredeti helyzetéből kibillent kötömb jelenti, amelyek megtámasztására a nyári táborban már nem volt idő. A kibontott járatszakasz az eddigi dőléssel és irányban halad tovább, részletes felmérését még nem végeztük el. Az erőteljesen érezhető huzat továbbra is nagy reményekre jogosít.

2. Szuadó-barlang: A barlangban ebben az évben érdemi munka még nem történt, mivel a tervezett ácsolás anyag- és munkaerőigénye miatt a feladat végrehajtását a nyári táborra tűztük ki célul. A tábor első hetében újból kiácsoltuk a végponton 1997-ben mélyített aknát, mely bejárása az ácsolat nagyfokú sérülése miatt 1998 óta életveszélyes volt. Most az ácsoláshoz 10x10-es akácgerendákat és 1 colos fenyődeszkákat használtunk fel, bízva ezek tartósságában. A felszínen pontosan méretre vágtuk és becsapoltuk az egy-egy fogáshoz szükséges faanyagot, és csak a szükséges mennyiséget szállítottuk le a barlangba. Így kiküszöböltük a végponton keletkező fölösleges fahulladék kiszállítását vagy elkorhadását. Az ácsolat elkészülte után a bontást nem a három évvel ezelőtti végponton folytattuk, hanem pontosan bemérve az akkori végpont helyét, az ácsolt akna aljáról megpróbáltunk közvetlenül rályukasztani a Nagy-aknából kilépő járat folytatására.

A 2000. év legnagyobb eredményének tartjuk, hogy a bontás eredményeképpen 16 m hosszú új járatszakasz tárult fel a Szuadó-barlangban. Ezzel sikerült kilépnünk a gyakorlatilag 1995 óta végpontnak számító Nagy-aknából. A járat első 5 métere az akna törmelékének és a szálkőfalnak a határán, egy agyaglejtőn halad, majd kilépve az aknából 10-15 fokos lejtéssel éri el – immár szálkőjáratban, újabb 5 m után – a régi végpont felől érkező patakot. Levegős összeköttetést nem találunk, a néhány liter/perces vízhozam a törmelék alól szivárog. A vízszintesbe hajló járat szélessé és lapossá válik, és kb. 6 m után a folyásirányba dőlő réteglapok néhány cm-re szűkítik a víz feletti légrést. A barlangban ez az első eset, hogy a járat nem követi a réteglapok dőlését, hanem áttöri azokat. Ez, és a szifon jelenléte a karsztvízszint elérését valószínűsíti.

5. Szeptemberi kutatóhétvége, szeptember 15-17. (Barta Károly)

Résztevők: 13 fő: Barta Károly, Dobó Barna, Egerszegi Miklós, Hajnal Ágnes, Kiss Hajnalka, Kopasz Imre, Lakatos Tamás, Medveczky Árpád, Raisz Péter, Rosztóczy Péter, Szabó Barbara, Szira Fruzsina, Tarnai Tamás

A végzett munka:

1. Szuadó-barlang: Két fontos munkát végeztünk el a barlangban:

a) alátámasztottuk a nyáron elkészített ácsolatot, amely a nyári aknamélyítésnek köszönhetően 70 cm-rel magasabban végződött, mint az akna alja,

b., a szifon bejáratától agyagot és törmelékot termeltünk ki, hogy legközelebb neoprén ruhában megkísérelhessük a szifon átúszását.

2. Rumba-barlang: Dobó Barna vezetésével feltérképeztük a zombolyt. A mélysége 12,4 m-nek a hossza 14,3 m-nek adódott, a részletes térképet a 2. sz. melléklet tartalmazza.

6. Novemberi kutatóhétvége, november 3-5. (Barta Károly)

Résztevők: 32 fő: Balázs Nándor, Barta Károly, Bauer Márton, Bárdossy Apolka, Bukodi István, Csécsi Kata, Deák József Áron, Dombi Anna, Dömsödi Gábor, Egerszegi Miklós, Gila Csaba, Gila Viktor, Halász András, Hoyk Edit, Kálmán Éva, Kiss Papp Géza, Kopasz Ildikó, Kopasz Imre, Medveczky Árpád, Nédli Attila, Ország János, Polgár Zoltán, Raisz Péter, Szeredi Anna, Tarnai Tamás, Tegzes András, Tegzes Zoltán, Tóth Iván, Tóth Judit, Újvári Ottó, Vajdics Andrea, Varga Eszter

A végzett munka:

1. Trió-barlang: A végpontot alkotó kötömböket megtámasztottuk. Ezzel a további bontás lehetségessé és biztonságossá vált.

2. Szuadó-barlang:

a., Elkészítettük a barlang 1:100-as méretarányú térképét. Idő hiányában a Nagy-omlásba felhúzódnó járatok és a 2000. nyarán feltárt új szakasz felmérése elmaradt. A felmért járatok térképének összeszerkesztését és végleges változatának az elkészítését még nem végeztük el, a nyers változatot melléklejük.

b., A végpontra vezető járat szűkebb szakaszain a járatot leszűkítő agyag- és törmelékkitöltést kihordtuk egészen a Nagy-aknáig, a végpont előtti lapos szakaszon pedig leomlasztottuk a főtét alkotó laza, elvált réteglapokat. Mindez a végponti munka kényelmesebbé és biztonságosabbá tétele miatt volt szükséges. A munka végeztével Vajdics Andrea megpróbálkozott a szifonon való keresztülhatolással, de a minimális légrés miatt nem járt sikerrel. A további próbálkozások előtt a járat szálkőig történő kitisztítását és a főté réteglapjainak lehetőség szerinti lefeszégetését tűztük ki célul.

Alsóhegyi Napló (részletek)

(1997.07.10-12)

Már hosszú idők óta készültünk erre a pillanatra. Barna szerint Timi és én már készen álltunk életünk első alsóhegyi túrájára. A heti rendszerességű gyakorlás és az időre "100 méterezés" most meghozta gyümölcsét-mondta Barna, és ez kellemes izgalommal töltött el. Sokat nézegettem a zombolyok térképeit, és már hetekkel a túra előtt az Almási, a Baglyok, a Vecsem és az Óriás bûvkörében éltem.

(...)

1997.07.10. (szombat)

Kora hajnalban indultunk Szegedről, hátunkon hatalmas cuccokkal. Előző nap este mindenki megkapta a saját schloss-át, a közös felszerelésnek (kötelek, vasak) a rá eső részét, így a szokásos egy rend száraz ruhán, polifoamon és hálósákon kívül már csak a teljes barlangászfelszerelésnek (overál, alöltözet, sisak, gumicsizma) és 3 napi kajának kellett helyet szorítani. Ja igen, és Barna a lelkünkre kötötte, hogy hozzunk akár üres pillepalackokat is, mert Alsóhegyen jól belátható okokból ugyebár nincs víz.

Déli kettő tájban megtöltöttük Bódvaszilás utolsó kútjánál palackjainkat. Én összesen 5 liter vizet gumipókoztam fel a zsákomra, amivel kapcsolatban Barna hosszan kifejtette, hogy az elszálló gumipók hegyes kampócskája miként fogja kicuppantani az arcomból a szememet, majd rosszabb esetben milyen alsóbb testrészembe fog az egész becuppanni. A tanulságos mese után roppant hátizsákjainkkal nekivágtunk a fennsíknak. Mivel az út elején lankás völgyben mentünk, a közepén a barlangászok kedvenc barátjával, a Lófigatóval futottunk össze. Gyorsan rájöttünk, hogy itt nem csak a lovak zakkannak meg, hanem mi is, de nagyon. Első utunk a szabóballagi házhoz, illetve annak kiégett vázához vezetett. A padlástér kényeszerű bivakolásra neccesen alkalmas, sátorban sokkal kényelmesebb. Miután ez megállapítást nyert, ettünk egy jót, majd irány életünk első zombolya, a maga 50 méterével, egy átszereléssel és némi elhúzással jó tanpályának mondható Széki -zomboly. (Timi véleménye: Kár, hogy ilyen rövid volt.)

Ezután kimentünk a szabóballagi rétre, levedlettük magunkról a vizes cuccokat, és kezet is mostunk, ami Barna "három cseppes" technikájával a következőt jelentette: A meglazított kupak mentén három csepp vizet préselünk ki a pillepalackból térdünk szorításával a koszos kezünkre. Ezek után kb. másfél percig dörzsöljük az egésztestet, hogy "fellazuljon a cuccos". Majd újabb három csepp vízzel tisztára öblítjük a kezünket. (...)

1999.07.11.

Mire reggelre a nappal együtt mi is felkeltünk, lassú, csendes eső kezdte meg mindannyiunk örömeire áldásos tevékenységét. Ekkor Timi (megjegyzem nem utoljára) előkapta esernyőjét, és mintha csak a városban lenne, onnantól kezdve azzal közlekedett. Mi Barnával persze jót röhögünk, hogy hogy lehetett hegymászáshoz esernyőt hozni, de később Timi választása igazolódott be, mert a sáros overálunkra sajnáltuk felhúzni egyetlen esőkabátunkat, így mi lassan de biztosan szépen bőrig áztunk.

A sátor összepakolása után még tettünk egy kört a szabóballagi házhoz, ahol (...) kényelmesen megreggeliztünk. Majd miután összepakoltunk, irány az alsóhegyi nagy zomboly triumvirátus legszebb tagja, az Almási. Barna gyorsan szerelt, mi pedig el voltunk foglalva magunkkal, és a zomboly gyönyörű cseppkőképződményeivel. Egy hosszú, fehérén szikrázó cseppkőfolyás ejtett ámulatba minket, miközben lefelé ereszkedtünk. Az alján pedig szertartások sorozata következett. Először is megnéztük azt az aprócska kis zugot, aminek az alján mindig kristálytisza víz van, és körös-körbe borsókövel van díszítve. Majd lemásztunk a barlang legaljába, hogy legyünk a végponton is, mert az fontos, végül a denevértetemőben hosszú perceken át csontok és elsősorban ép denevértetemő után turkáltunk. Miután visszamásztunk a terembe, csendszünetet tartottunk. Leoltottunk minden lámpát, visszafojtottuk a lélegzetünket, és csak hallgattuk az abszolút csöndet, amit csak ritkán egy-egy vízcsepp lecseppenése tört meg. Csendszünet után csokiszünet: előkerültek a végpontcsokik, hogy a fejlődő ifjúságnak legyen elég ereje kimászni a barlangból, mert ugye leereszkedni könnyű, de ki is kell jönni. A kimászással természetesen semmi baj nem volt, mentünk olyan gyorsan, mint ahogy utánunk Barna a barlangot kiserelte. (...)

Miután nem volt nálunk még kb. 50 m kötél, ezért a Baglyok-Vecsem-Óriás kiestek a képből. Barna egyébként is azt mondta, hogy ő inkább olyan 20-30 méteres zombolyokba szeretne menni, ahol még azelőtt nem járt. Nekünk ez nem volt ellenünk, sőt Timi kinézett magának két kisebb barlangot, a Komjáti Jég I. és II. zombolyokat. Vajon milyen lehet - ábrándozott Timi - cseppkövek helyett biztos jégcsapok lógnak a plafonról, vagy az is lehet, hogy hó van az alján...

Déltájt járt az idő, és úgy gondoltuk, hogy ez a második barlang is belefér még a napba, csak meg kell találni őket. Ekkor mintegy másfél óra gyalogútra lehattunk a céltól, ha ismertük volna pontosan a terepet. Amíg egyenesen kellett menni, addig nem is volt semmi baj.

Útközben még megálltunk megnézni a Vecsem hatalmas szájadékát, és láttam előre, hogy ide nekem rövidesen vissza kell jönnöm. Egyre többször kezdtük el nézegetni a térképeket, ahogy a kiszemelt zombolyokhoz közelítettünk, de sem a 25 ezres turistatérkép, sem a zombolyatlasz hevenyészett térképe nem volt fedésbe hozható a valósággal, egymással pedig végképp nem. Mikor megérkeztünk a sárga út jellegzetes töréséhez, egy kis kőkunyhót pillantottunk meg mellettünk a lapos töbrében. Oda is mentünk megnézni, azért is, mert én azt gondoltam, hogy biztos az a zomboly bejárata. Barna azt mondta, hogy az kizárt. Igaza is lett, így meghajlottunk tapasztalata előtt, és tovább indultunk. Mivel a belátható útmenti töbrökben zombolyokat nem láttunk, úgy döntöttünk, hogyszétszóródunk, és külön-külön kezdjük el megvizsgálni az eggyel, illetve kettővel beljebbi töbröket, és 10 perc múlva találkozunk a kiindulási helyen.

Találkoztunk is, de csak én a Timivel, Barna nem volt sehol... Úgyhogy várni kezdtünk. Az eső közben csendesesen, de folyamatosan szemerkélt, és most is nagyon jól jött Timi esernyője. Negyed óra várakozás után meguntuk a banánt, s mivel hangos píjjogásainkra semmi válasz nem jött, úgy döntöttünk, hogy tovább indulunk keletnek, hátha Barna is lejjebb jön ki az útra - nyilván keletnek keresi tovább a zombolyokat - mi meg legalább beazonosítunk további támpontként szolgáló tereptárgyakat. Lassan sétáltunk az esőben, nehogy még jobban elázzon a lábunk szára, de hiába léptünk kicsiket, a magas fű hozta a formáját, és természetesen térdig vizesek lettünk. Negyed óra séta után kezdett világossá válni, hogy Barna biztos nem keletnek jött, de ekkorra már cafatosra píjjogtuk és fütyültük a szánkat, ezért elindultunk visszafelé a kőházikóhoz, mert az legalább egy biztos pont. Áthaladtunk a kijelölt találkaterületen is, Barna persze még mindig sehol. Ekkor még egyszer utoljára megfordultunk, és fütyöltem egy akkorát, amekkorát csak bírtam, Timi pedig píjjogott. Na, ekkor valami távoli, halk píjjogás ütötte meg a fülemet, úgyhogy el is indultunk a hang irányába, tovább kiabáltunk, aztán meg füleltünk. A válasz egyre erősödött, és nemsokára fölbukkant Barna, rohant oda hozzánk. Teljesen le volt izzadva, alig állt a lábán, és a feje fehér volt, mint a fal. Nem is kellett kérdezni, rögtön nagy lihegések közepette elkezdte hadarni mi történt vele:

"Bemegyek az első töbrébe. Körbefutom. Ott nincs semmi. Bemegyek a következőbe, azt is körbefutom. De ott sincs semmi. Ekkor elindulok visszafelé, de olyan töbrébe érkeztem, amiben volt egy nagy vaddisznódagonya. Na, tudtam, ez a rossz irány. Visszamegyek az előzőbe, de ott találtam két lyukat. Elég mélynek tûntek. De ez rossz töbré! Visszamegyek, hogy legalább a dagonyát megtalálom. Körbefutom a töbröt, de a dagonya nincs sehol! Ekkor egy hatalmas őz száguldott el mellettem: daram-daram-daram! "

Na, idáig bírtuk röhögés nélkül. A többire nem emlékszem, mert Timivel úgy nevtünk (és ekkor felbukkant egy hatalmas medve:daram-daram-daram!...), hogy a végére már potyogott a könnyünk, és fáj a hasunk és az arcunk a nevetéstől. Végül úgy döntöttünk, hogy sötét előtt tábort verünk, s mivel elállt az eső, pont alkalmas volt rá az idő. Ráadásul az elázott dolgokat is ki lehetett teregetni száradni. Visszamentünk tehát a kunyhóhoz, és sátrat vertünk. A zombolyok megkeresését pedig másnap reggelre halasztottuk. Aztán engem csak nem hagyott nyugodni a kíváncsiság, és átmentem a kunyhó mögötti töbrébe. És mit ad Isten...ott volt tőlünk két percre mind a két zomboly. De ha megtaláltuk volna, életem egyik legjobb

kacagásáról maradok le.
(...)

Rosztóczy Péter

The true story of the Bihar (by Csaba Gila)

A Bihar hegység és a Vigyázó észak-dél irányú keresztezése
(2000 július 10-22.)

Még egyszer, és utoljára a Biharban jártunk c. sláger forog. Ez itt az első részlete.
Olvassátok hát az eddig be nem vallott részleteket is, és tanuljatok, okuljatok, mint ahogy azt kedvenc vezetőnk is tette a túra során a csoport (mint kísérleti patkányok) viselkedéséből.

Résztevők: Házi Edit, Kiss Hermina, Kiss Viktor, Lakatos Tamás, Rosztóczy Péter, Szabó Barbara, Szamkó Szabolcs, Szeredi Anna, Szira Fruzsina, Varga Eszter, Zalai Márta
Szervező: Gila Csaba

Erről a Bihari túráról már két cikk is megjelent a Hírmondóban. Azt hiszem, a túra hangulatát azoknál jobban nem lehet, nem is tudom, de nem is akarom visszaadni. Barbi és Fruzsi más-más stílusban érzéseiket írták meg arról a túráról, ahol bizony sokat kellett küzdeni minden egyes szépségért. El kellett viselni 13 napon keresztül az esőt, a hátizsákot, vízhólyagot, konzerv kaját, a komfort teljes hiányát, és nem utolsó sorban egymást. Ez nem volt kis feladat! Azért talán sikerült. A két lánynak köszönöm a cikket, talán nem is sejtik, hogy a mindig hajcsár túravezetőjüknek, milyen jól is esik ez a fajta pozitív visszacsatolás. Miért is írok hát én is egy cikket ugyanarról a kirándulásról? Először is, mert az írás vázát már hazaérkezésünk után nyáron megírtam, és nem a számítógépemnek szántam már akkor sem. Másrészt én a túra kronológiai, mintegy naplószerű megjelenítésével próbálkozom. Már ősszel aztán új ötletem támadt, és úgy döntöttem, hogy az események leírása mellett szerepeljenek a cikkben a megismert látnivalók útikalauzszerű bemutatásai is. A szöveg persze nem adhatja vissza a látványt, azt legfeljebb a diáink próbálhatják meg, de az már egy másik műfaj. De talán nem lesz haszontalan ez a része sem az írásomnak. Célom, hogy minél több emberrel megismertessem kedvenc hegységemet, és talán arra inspiráljam, hogy felkeresse.

Ez a túram is a ma már lassan védjeggyemmé váló no brain no pain stílusban zajlott. A résztvevőktől nem kevesebbet kívántam, mint hogy tûzön-vízen (inkább vízen) keresztül 200 km-t tegyenek meg átlag 20 kilós hátizsákkal. A vándortáborok minden szépségére és szenvedésére számíthattunk. Szép, ha minden nap új és új helyen verhetjük fel sátrainkat, kevésbé öröm, ha nem találunk ilyet sötétedésig. Fantasztikus tudni, hogy 13 napig lakott települést nem érintünk, de azért kellemetlen, hogy ugyanennyi napi kaját is cipelni kell közben.

A túra két végpontja egy-egy Kőrös (Sebes, Fekete) völgye volt. Nagyjából észak-déli keresztezést hajtottunk végre, érintve a Vigyázót, Nagy Havast, Padis-fennsíkot, Nagy-Bihart. Utunk során legtöbbször 1000 méter felett jártunk és aludtunk. Sok tapasztalatot gyűjthettem az ilyen hosszú időtartalmú gyalogtúrákkal kapcsolatban, amit reményeim szerint a közeljövőben induló Kárpát-gerinc járó túrák során fogok hasznosítani. Remélem sokakkal együtt a "Bihariak" közül.

Na most már belekezek,. Nagyon hosszú lett, elnézést érte, nem tudom, hogy sikerült!

1. nap Indulás Szeghalomról 440-es vonattal Püspökladányig, itt találkoztunk Barbival, aki

magával hozta az előző nap - az utolsó pillanatban - kölcsönkért sátrat. Indulás tovább Biharkeresztesre, a sátot majdnem az állomáson felejtve. Keresztesen két óra szabadidő a vásárlásra és a hátizsákok pontos lemérésére. A szélsőértékek 13-26 kg. Megérkezik Hemi is. A felszállásnál kiderül, hogy újabban előre le kell vámoltatni. A magyar vámos rendes, és továbbmehetünk. A román vámos csak egy kis ajándékot kér (2x20 DEM), és így nem kell leszállnunk. Érkezés Nagyváradra, Steve már várta Esztit, nála lepakolunk, gyors városnézés, még gyorsabb rohanás a vonathoz.

Este 18 órára érünk Bologna-ra (Sebesvár). Itt fél óra alatt elérjük a várat, amit tüzetesen megnézünk. A vár nevét a Sebes patakról illetve az alatta fekvő faluról kapta. Már a rómaiak idején a limes vonal egy földvára állott itt. A földvár a népvándorlás idején elpusztulhatott, amit a betelepülő magyarok építettek újjá. A sánc a tatárjárás idején elpusztul, de a tatárok kivonulása után helyére kővárat emelnek. A vár romjai még ma is impozánsak. Falai, bástyái még most is erőt sugároznak. Külön figyelmet érdemel a vár déli oldalát védő torony, amely 25 m magas és láthatók benne a földemeket tartó gerendák fészkei illetve a vastag falban csigaalakban felfutó lépcső. Továbbindulás a Vigyázó felé 4 km úton, a kék csíkon, majd letérve a kék keresztlen erdei úton, ösvényen, majd mindenben keresztül. Mire ránk sötétedik, egy esztenához érünk, ahol megérdeklődjük, hogy lehetne-e ott sátrazni. A kommunikáció könnyebb, mint általában, ugyanis egy srác nyaral itt a nagyapjánál Bánfihunyadról, aki egész jól beszél angolul. S mivel Péter nemkülönben, így mellőzhetem a mutogatásokkal és lelkes fejbőlintgatásokkal kiegészített, lassan 100 szót meghaladó romántudásomat. A táborhely jó, víz van, inni, fürdeni lehet, az idő még jó.

A 2. nap feladata elérni a Vigyázót, és felmászni rá. Ez nem is olyan egyszerű, bár minden pásztor, bogyószedő, szénakaszáló kérés nélkül egyre hangosabban közölte velünk, hogy Vladeasa sus sus (Vigyázó csak felfele felfelé). Lehet, hogy mást is mondtak, pl. valamivel konkrétabb irányadást, de azt ugye nem nagyon értettem. A hegy monumentális, dacit vulkáni kőzetből álló tömbje egyébként az első 10 perc után gyönyörűen látszik, mintegy uralja, "vigyázza" a tájat. A napi túradag jóval nagyobbra sikerült, mint azt terveztem. Legalább két felesleges kitérőt ki lehetett volna hagyni, ha jobbak a jelzések, vagy ha a Fruzi már itt megmutatja azt a térképét, ami az enyémnél kb. 20 évvel fiatalabb, és amiről kiderült volna, hogy az általunk követni óhajtott jelzés már nincs meg, illetve bejelölt olyan földutakat, amiket követve egy fokkal könnyebb lett volna a túra. Igen kimerült állapotban értünk fel a Vigyázó oldalában 1400 méteren található menedékházhoz. Az elvesztett kalóriák pótlása, és a román üdítőipar remekeinek végigkóstolása után indultunk tovább a Fehér Sziklákhoz, ahol az aznap esti szállást terveztem. Pihenés közben még felfedeztünk a vizes palackomban egy laposférget. Azt, hogy a állatka jóindulatú, és nincs mellékhatása, vagy kevésbé jóindulatú, és hosszú távú következményekkel jár, az idő és a szakorvos fogja megállapítani. Az esti végcélhoz sötétedéskor és nagy viharban értünk kb. negyedóra alatt sikerül elfogadható sátorhelyet találunk, ahol aztán rekordidő alatt vertük fel a sátrainkat: ki lószar mellé, ki alvásra nem éppen alkalmas buckára. A vihar még jó ideig tartott, aminek Tamás kint felejtett hátizsákja látta leginkább kárát. A táborhely a másnapi korrekciókkal a szelet leszámítva elfogadható (forrás kb. 1000 méterre).

A 3. nap szép kilátásra ébredtünk: a Fehér Sziklák tényleg a Vigyázó első számú látnivalói. Az időjárás egy darabig nem tudta eldönteni, hogy szivasson-e minket tovább, vagy jó legyen inkább. Késő délelőtt 11-en indultunk el a Havasreketyési vízeséshez (Viktort megviselte az előző esti kaland), útközben látva a ragyogó időt gyorsan módosítottam, és a csúcs megmászásába kezdtem. A Vigyázó az erdélyi középhegység második legmagasabb hegye (1836 m), bár igazi csúcserzést nem jelent ugyanis, egy több kilométer hosszú lapos gerincháton alig lehet megállapítani, melyik domb a legmagasabb. A tompa lekerekített

formák a vulkáni kőzet jellegzetes morfológiájának következményei. Lényegében autóval járható földúton is fel lehet jönni a tetőn álló meteorológiai központba. Természetesen a jelzést itt is hamar hanyagoltuk, így törmeléken és törpefenyvesen átmászva jutottunk ki a havasi legelővel borított gerincre. Örömmel pillantottuk meg alattuk 400 m-rel álló sátrainkat, és üvöltöztünk Viktornak, aki látszólag nem reagált erre. Felsétáltunk mindkét csúcsra, csodáltuk a panorámát (utoljára a túra során), piros-fehér-zöld bcs. pólós fotót készítettünk. Majd leszaladtunk a táborba. Viktor időközben regenerálódott, mi is ebédeltünk, majd megkezdtük ereszkedésünket az 1000 méteren lévő Rachitele-i. vízeséshez. Balról végig kísért bennünket a Fehér sziklák csodálatos mészkőgerince. Ebben a mészkőtömbben több barlang is található, amelyeket a különösen szép kristályos szerkezetű mészkő tesz egyedivé. Megfigyelhettünk egykori barlang helyén visszamaradt sziklakaput is. Útközben már a Székelyjói-völgyben víznyugatot (nyelő), és vízkeletet (forrás) figyelhettünk meg. A vízesésről Czárán Gyula a következőket írta: "bár vannak a hegységnek egy részről oly vízesései, melyek magasságra - másrészt olyanok, melyek vízbőségre nézve is túlhaladhatják; de oly vízesés mely ily mennyiségű vizet ekkora magasságból lökne alá, - melyben a jó akarattal ennyi tehetség is párosulna - nincsen a hegységben!" A 30 m-es (10 emeletes ház) magasságú vízesés igazolta Czárán állítását, és tényleg lenyűgöző volt. víz viszont rettentő hideg, így lubickolás helyett gyors mosakodás volt a program. A lányok sebességét egy helyi pisztrángozó horgász is fokozta. A táborhoz fáradtan és későn értünk vissza, de a jóval rövidebb, ezért meredekebb úton.

4. nap: Ez a nap a megpróbáltatásaink kezdete, pedig jól indult: Viktor kb. 1 kilónyi sonkájából készítettünk tartalmas reggelit, és csak azután vágtunk neki a Nagyhavas gerincének, ami lapos, havasi réttel néha fenyvesekkel borított 1600 méteres hegyhát. A túra egyik leglátványosabb szakasza következett volna, ha nem ködben és zuhogó esőben mentünk volna. Az időjárásnak egyetlen haszna volt: a napi kilométer adagot ilyen gyorsan sohasem teljesítettük, mint ekkor. Bár a többiek ezt nem érzékelték, a köd miatt nagyon eltévedés veszélyes volt az út, de szerencsére viszonylag jól volt jelezve. 5-6 óra tájban értünk le az Oncsaszai-rétre, ahol zuhogó esőben vertük ismét fel a sátrainkat, szétszórtan egy-egy fenyőfa viszonylagos védelmében. Az este hangulatát csak a Tamás sátrában zajló perlekedés, egyezkedés javította: A feladat, hogy hogyan lehet két vizes hálósákot, két száraz hálósákot, egy csöpögő pokrócot, enyhén szarrá ázott pulóvereket és nadrágokat 4 ember számára úgy elosztani, hogy a végén senki se fázzon. (sehogy). Táborozásra sok jó hely adódott, de vizet csak kétes tisztaságú, állatok által is látogatott vízfolyásból lehetett szerezni. Az útikönyv szerint itt forrásnak kéne lennie (nem találtam).

5. nap: Kora reggelig esett az eső, majd kiborult egy leves, és néha ki-kisütött a nap. Ezen a napon nagyrészt csak a ruháinkat, hálósákjainkat szárítottuk. Eközben sorra elzarándokoltunk a rét nevezetességhez, a Hódolinához. A rét szélétől pár méterre, fenyvesben található a valószínűleg beszakadással keletkezett kb. 15 m mély dolina. A neve is utal arra, hogy az alján még augusztusban is havat lehet találni. Három oldalról sziklafalban szakad le csak a rét felőli oldalán lehet meredek agyaglejtőn beereszkedni. Késő délután mentünk el a csontbarlanghoz, ahol mindenki kedvére gyűjtögethetett medve és egyéb csontokat. A barlang egyébként egy hatalmas nagy tereméből áll. A helyi pásztorok egyébként sárkány barlangnak hívják, mivel a benne található őszálati csontokat sárkányok maradványainak vélték sokáig. Még aznap este arrébb álltunk a rétről, és a Szamos-bazár bejáratánál vertük fel sátrainkat. A szép környezetben, bővizű tiszta forrás és a Szamos mellett fekvő táborunk az egyik legkomfortosabb volt. Viktor és Tamás kisebb sétát tettek a Szamos mentén lefelé, majd visszatértek a helyes irányba (egy kicsit eltévedtek).

A 6. nap mottója “lehet, hogy nedves lesz a cipőtök” állítólag én mondtam azoknak, akiket arra csábítottam, hogy a felső turistaút helyett a Szamos szurdokán keresztül a vízben gázolva jusson fel a Padisra. A Meleg-Szamos forrásvidékének ezt a részét Czárán Szamosbázárnak nevezi, mert itt a természet csodáinak tárháza tárul viszonylag kis területen a túrázó elé. Barlangok, vízesések, sziklatornyok teszik változatosá a Szamos szurdokvölgyét. Egykor nagyon jó kiépített útjai voltak de már csak nyomaiban lehet fellelni azokat. Talán nem is olyan nagy baj, mert aki járt már az tudja csak megbecsülni azt az embert próbáló vadságot, ami a Bihart jellemzi. Az tudja csak megbecsülni azt az embert próbáló vadságot, ami a Bihart jellemzi. A túra legkalandosabb és egyben legveszélyesebb akciója volt a canyoningolás és állítólag (állítólag!?! - a szerk.) a kerülő út is. A felső úton próbálkozók hányattatásait elmeséléből ismerem csak: többszöri le-fel liftezés, útnélküli próbálkozások, törmelékfolyások, cliffhangeres, MI2 akciók. A “vízesek” akciójáról közelebbi információim vannak: lényegében végig a Szamosban pancsolva, térdig-combaljjig erő, szappanozottan csúszós gázlókon átkelni 20 kiló feletti hátizsákokkal, néhol sziklafalat mászva kikerülni a mélyebb vizeket, vízbe fektetett imbolygó fatörzsön egyensúlyozni nagy élmény, de értelmes ember nem csinálja, főleg nem esőben, és egy szeméttel teli 100 literes nylonzacskót adogatva. A várakozással ellentétben mi értünk hamarabb a találkozóponthoz, de nemsokára a “fentiek” is befutottak és horror történeteket meséltek a szerintem egyszerűbb és kényelmesebb útról. Az Aragyásza barlangon már együtt mentünk végig, és már semmilyen nehézséget nem jelentett a nem túlságosan kiépített útja. Az Aragyász barlang a Szamosbázár csúcspontja, a patak által kialakított átmenőbarlang a víz eróziós munkájának iskolapéldája; színlők, evorziós üstök, a simára koptatott falak földrajztankönyvek legszebb illusztrációjaként szolgálhatnak. A hatást csak fokozza a mennyezetet átszakadó 6 nyíláson “ablakokon” keresztül beszivárgó napfény. Ahogy kiértünk, az eső folyamatosan, bár nem túl erősre állt be. A következő napokat ez a fajta időjárás jellemezte sajnos. Kissé lehangoltan értünk fel a Padis fennsíkra. A fennsík egy több szintből álló zárt medence is egyben, ahonnan a csapadékvizek csak föld alatti utakon tudnak távozni. A vízáteresztő közsávok (homokkő, kristályos palák) váltakozása a vízáteresztő mészkövekkel az egész világon egyedülálló karsztvízrendszert hozott itt létre. A fennsíkot északkeletről határoló 1600 m magas Kék-Magura alapköze a homokkő ezért a víz róla a felszínen folyik le. Egészen addig, amíg a fennsík legmagasabban fekvő (1250 m) menedékház környéki részére ér. Itt az aljzat mészkőbe vált át, ami víznyelők kialakulását eredményezi. A nyelőket meg is néztük. A víz innen a mélyben folytatja útját a légvonal szerint 2,2 km távolságban lévő Ponor-réti forráshoz (1080 m) ahol a felszínre bukik. Itt a felszínen folyik pár száz métert keresztül a gyönyörű Ponor-réten ahol újra eltűnik a szemünk előtt. Legközelebb a Csodavár szikladolinái előtt (994 m) láthatjuk viszont, hogy aztán a fantasztikus barlangrendszerben ismét a föld alatti világba merüljön. Végleg felszínre a Galbina forrásban (880 m) jön, ami alatt létrehozza a vadregényes Galbina köközt. A fennsík vízrendszere az előbb vázoltnál természetesen sokkal bonyolultabb sok más nyelő forrás dolina alkotja. De legismertebb, bizonyított, részben feltárt bűvópatak rendszere a fent vázolt. Késő délután értünk a Glavoji táborozóhelyhez, ahol a bolt kifosztását határozták el egyes csapattagjaink. A croissan és az olcsóbb fajta csoki esetében az akció sikeresnek bizonyult. A vásárlás során erősítettük a forint konvertibilitását is, bár igaz, alacsonyán ingadozó árfolyamon.

7. nap: Az eső esett, a köröm meg fáj a nagylábujjamon, ezért nem voltam valami menős kedvemben, de a többiek sem. Egyedül Edit talált magának egész napra elfoglaltságot azzal, hogy félóránként boltba ment vásárolt, számolt, variált. Késő délután, megunva a tétlenséget, kihasználtuk a pillanatnyi esőcsendet, és elindultunk a Csodavár megtekintésére. A Csodavár a Padis fennsík de egyben az egész Bihar-hegység védjegye. A legismertebb és talán legszebb képződmény a tájegységben, bár biztos vannak, akik másra teszik a voksot (pl.: Edit, Barbi)

“de gustibus non et disputandum”. Egy a biztos, hogy lenyűgöző! Lényegében három, óriási sziklafalakkal övezett szakadékdolináról van szó amelyet barlangjárat köt össze. Egykori hatalmas barlangi termek tetejének beszakadásával keletkezett egész világon egyedülálló karsztképződmény. Glavoj felől érkezve meredek csúszós lejtőn ereszkedünk be az 1-es számú katlanba, ahol a hatalmas (60 m magas) portálé, barlangbejárat fogad minket. A kolosszális sziklakapu alól két irányba indulhatunk. Felfelé a 2-es számú katlanba, ahová más út nem is vezet csak ez a barlangi járat. A közel kör alapú udvart minden oldalról függőleges sziklafalak öveznek. (Winnetou barátjának, Old Firehand-nak is valami ilyen sziklavára lehetett) Az udvar déli részén hatalmas sötét nyílás tátong (Sötét-kapu) ahonnan a mélyben zubogó patak robajlása hallatszik. Visszatérve a bejárat részhez lefele indulva az “Alvilágba” juthatunk. Ezt csak akkor tehetjük, ha a vízállás megengedi egyébként életveszélyes. Kis víz esetén beereszkedhetünk és a patakot követve alulról is megnézhetjük a 2-es katlanban már felülről megismert sötét kaput, amit ebből a perspektívából Nagy Ablaknak neveznek. Sokat ne álljunk a nyílás alatt, mert a fent túrázók könnyen követ guríthatnak a nyakunkba. Tovább folytatva az utunkat a barlangban kb. 100 méter után balról ismét megpillanthatjuk a napfényt. Itt a 3-as számú udvarba lehet felmenni egy törmeléklejtőn. Amennyiben rendelkezünk barlangász felszereléssel érdemes tovább is menni a barlangba, ami még 1700 méter hosszan feltárt és ismert. Körülbelül még ennyi szakasz ismeretlen a végponti szifon és a Galbina forrás között. Az ismert szakaszt többek között 14 barlangi tó tesz érdekessé. Ha magas a vízállás a Csodavárban (ami gyakran előfordul) a 3-as udvart a két dolinát elválasztó gerincen átmászva érhetjük el. Itt megcsodálhatjuk a Tátra-Mátra-Fátra hármas sziklaalakzatot. Érdemes a jelzett ösvényen a sziklaudvarból a másik oldalt kimászni, mert akkor dolinák peremén végigfutó ösvényre érhetünk fel. Az ösvényt követve a 2-es és a 3-as katlanba nyerünk lélegzetelállító betekintést. Szemerkélő esőben, párás időben jártuk végig a három udvarát és a balkonokat. Az alsó barlangi út a nagy víz miatt járhatatlan volt. Az első udvarból viszont kimentettük a Glavoj idegenvezető és lóelzavaró feladatokat ellátó kutyáját. Szegény dög valakiket lekísérhetett a barlangbejáratig, de a csúszós sziklákon nem tudott visszamászni. Az egyesületünk elkönnyelheti az első sikeres barlangi mentést is történetében. Vikornak, aki különvált tőlünk egyéb kalandja is adódott: 5 méterről szemezhett egy macival. Azóta sem érti, hogy ezt az élményét miért irigylik tőle annyian. Miután visszatértünk a táborba, én kivettem a szabadnapomat (egyébként is vasárnap volt), és az elszánt érdeklődők maguk mentek el az Eszkimó jégbarlanghoz, Galbina-szirthez és a Ponor rétre. Eközben a lustábbak, de élelmesebbek tejet szereztek az erdész bácsitól.

8. nap: Az idő nem változott sokat. Peti, Tücsök, Hemi és Viktor egész késő estig délutánig várták az eső elállását. Nem sok sikerrel. Eredmény: igen későn állhattak neki a stoppolásnak, bár mint később megtudtuk iszonyú mázlijuk volt (Viktort leszámítva), és még ezen a napon szerencsésen Magyarországra értek. Akik maradtunk, megnéztük milyen változások álltak be a Ponor réten. A változás: a rét helyén tó keletkezett. A réten található nyelők nem mindig képesek az árvízi vízhozamokat elnyelni és ekkor időszakos tó szokott keletkezni a rét helyén. A tó akár egy éjszaka alatt kialakulhat (most is így történt) és hasonló rövid idő alatt el is tűnhet. Kisebb nehézségek árán megnéztük a Ponor forrást is. Pár lelkes ember felkereste a Padisi erdészház mellett található tőzegmohalápot. A spaghnum tőzegmoha érdekessége itt, hogy két kicsi kör alakú kb. 15 m átmérőjű tó majdnem egészét töltik ki, de úgy hogy közben nem gyökereztek bele a tó fenekébe, így lényegében úszó lápról beszélhetünk, amit nagyobb karókkal ide-oda lehet lökdösní a tó felszínén. A tavak egyébként eldugult dolinák mélyedésében alakultak ki, hasonlóképpen, mint, pl.: az aggteleki Vörös-tó.

Vége az Első résznek

Hasán keresztül fogd meg a barlangászt

avagy

Étkezési sajátosságok a kutatóhétvégék alatt

"Megbeszélés!"

"Körbe jár a tányér!"

"Egy, kettő, három, négy.....huszonkettő, huszonhárom.....stb."

"Jó étvágyat kívánunk minden kedves barlangászkipajtásnak!!!"

Ugye ismerős?!

Eleinte megmosolyogva, később egyre nagyobb lelkesedéssel, példát mutatva a még szerényen mosolygó kispajtásoknak, mindannyian beleüvöltöttük már a hideg éjszakába.

2000. októbere Orfű, kutatóház 1941

Ülök az asztalnál, smack-et melegítek gázfőzőn. A sovány vacsora lassan kész. Felnézek a poharamból, ...mindenki mereng. Készíti vagy éppen már fogyasztja saját vacsoráját. - "Vehetek a kenyeredből? használhatom a főződ?" - hangzik. Valami hiányzik! Valami..... hiányzik!

Hiányzik a sokaság nyüzsgése, a vacsora meghitt moraja, a vacsora utáni ugratások, a tespedés, hisz nem üljük körül az asztalt, de mégcsak nem is egyszerre eszünk. Hiányzik a közösségi élmény, amely együvé kovácsolja kicsi, fáradt csapatunkat és némi kárpótlást nyújt a sok munka után. Hiányzik a "jó étvágyat barlangászkipajtások". Nincs zsíros kenyér hagymával. Nincsen összeragadt tészta Miki-módra, nincsen káposztátészta Kara-módra, nincsen tüdőlovás. Nincs közös étkezés!

Tudom, hogy hálátlan dolog a szervezés. Gyakran több gond van a menük kitalálásával, az alapanyagok beszerzésével, a mosogatással, mint a feltáró kutatómunka megtervezésével. Különösen, ha kevesen vagyunk egy-egy hétvégén (nem véletlenül jár két műszak a táposnak). Sok apró kritika éri a szervezőt, a tápost, míg elismerést alig kap. Tudom....., tudom.....!

De kérdem én: Nem jobb együtt enni, közösen elfogyasztani ((meleg)) békés, baráti hangulatban azt a néhány falatot? Nem éreznénk jobban magunkat?

Most hideg van, csend, a vacsora sem esik jól. Ugye nem marad így?!

Ország János

Barlangászdalok

Néhányan már biztosan ismeritek ezeket a dalokat, néhányan talán már énekelgették is őket különböző változatokban a műszakolások közben. Így ez a válogatás most azok kedvéért jelenik meg, akik eddig nem énekeltek együtt a többiekkel. E példányok az alapok, de bárki által továbbfejleszthetők...

Ha végre itt a nyár

Ha végre itt a nyár, és zuhog az eső,
a hülye barlangász, hát mit is tehet ő?

Nagy hátizsákkal jő, a súlya iszonyú!
Oda fel a Szuadó-völgybe bontani vonul.

Kézzel vájni egy új barlangot,
ebben rejlik az élvezet,
mit a természet meg nem alkot,
vájja ki most a két kezed.

Toborzó

Szegény éhes barlangásznak
de jól megyen dolga,
csúszik-mászik barlangjában,
csupa sár az orra.

rf.:Sej élet, be gyöngy élet,
ennél szebb sem lehet,
csak az jöjjön barlangásznak,
aki ilyet szeret.

Reggelire vizet iszunk,
ebédre meg semmit,
estére is ez a menünk,
te is kibírsz ennyit.

rf.

A pelének jó a husa,
főként vízben főzve,
ilyen kosztnak jó oldala.
nem hízol el tőle!

rf.

Ha jól laktál a felszínen,
gyere a barlangba,
mutasd meg, hogy barlangász vagy:
mássz a sima falra!

rf.

Hogyha néha fejre esel,
nincsen abban semmi,
minden rendes barlangásznál
így szokott az lenni.

Sej élet, be gyöngy élet,
ennél szebb sem lehet,
csak az jöjjön barlangásznak,
aki fejre esett!

Zöldre van a ...

Zöldre van a , zöldre van a forrás vize festve.
ezért szidnak engem reggel-este,
nem tudták a lovakat itatni,
ezért kellett a libákat PATYOLAT-ba adni.

Sárral van a , sárral van a barlang szája kenve,
oda járok minden áldott este,
nem győztem a gátakat elzárni,
be kellett a , be kellett a vizes lyukba mászni.

Zárásként pedig jöjjön egy nagyon bölcs és szép idézet, amit Ági talált nekünk.

"Turista az, aki útra kél azért, foglalkozásának egyformasága, gondjainak sokasága közepette, mert álmaiban feltűnik egy olyan szebb világ, amelyben zöldebb a fű, kékebb az ég, magasabbak a hegyek,...barátságosabbak az emberek, s aki az álomképét fáradtságtól vissza nem riadva keresi."

Eötvös Lóránd

(Remélem, hogy mi mindannyian ilyen turisták maradunk. (Barbi))

Lapzárta után érkezett

Örömmel tájékoztatjuk a tagságot a kutatómunkánk legfrissebb szenzációs eredményéről.
2001. február 23. Kopasz Imre és Tóth István a Trió Barlangban új, tágas, több aknából álló barlangrészt fedezett fel. A hírre többen a helyszínre siettek, hogy a kutatásba bekapcsolódjanak és ekkor sajnálatos, de szerencsés kimenetelű baleset érte Tarnai Tamást. A sérülései, hála Istennek, nem voltak súlyosak, de a biztonság miatt a barlangi mentőszolgálat segítségével került a felszínre, illetve a kórházba.

Közgyűlés határozatok

Az idei (2001/I. félév) tagdíjának befizetési határideje május 1. Kérünk benneteket, próbáljátok ezt betartani.

Overáll vásárlási akció!

Aktív rendes tagok számára (legalább 2000/II. félévtől tag és eddig összesen legalább 12 műszakot teljesített) overáll vásárlási kedvezmény biztosít az Egyesület. Jelentkezési díj 5000 Ft. A tavalyi akciót igénybe vevők most nem jelentkezhetnek.